

Arrest

nr. 226 878 van 30 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 16 oktober 2018 België is binnengekomen, diende op 18 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 april 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 3 mei 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 18/10/2018

Overdracht CGVS: 12/02/2019

U werd op 18 maart 2019 van 09u20 tot 13u19 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het bijzijn van een tolk die het Pashto machtig is. Uw raadsman, meester VANDERMEERSCH (loco GEENS), stond u bij gedurende het volledige persoonlijke onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, W. A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een etnische Pashtun uit de Safi-stam te zijn en het soennitische geloof te belijden. U kent uw geboortedatum niet maar verklaart 19 jaar oud te zijn, en dat uw geboorteplaats het dorp Bahadurkhal is, gelegen in het district Tagab van de Afghaanse provincie Kapisa. U bent daar ook een jaartje naar school geweest, maar de meeste tijd bracht u door met werken op jullie eigen gronden: u teelde er groenten. Uw moeder werkte ook op het veld. Uw vader, die in het verleden actief was bij de Jamiat-partij, werd omwille van zijn politieke activiteiten ongeveer 11 jaar geleden gedood door de taliban. Uw oudste broer K. was 15 jaar geleden al verdwenen nadat hij naar Iran was gevlucht omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uw oudere broer B. (O.V.-nummer (...) en CG-nummer (...)) kreeg problemen met de taliban toen hij weigerde om mee te gaan vechten met hen, en hij verliet Afghanistan en reisde naar België waar hij op 28 mei 2010 een asielaanvraag heeft ingediend. Op 05 augustus 2011 kreeg hij in België subsidiaire bescherming. Op die manier bleef u achter als oudste man in het huishouden, want uw enige andere broer D. is jonger dan u. U hield contact met B. tot twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Toen slaagden jullie er plots niet meer in om elkaar te bereiken. Rond dezelfde tijd, dus twee jaar geleden, stond u dicht bij leden van het Afghaanse regeringsleger, die waren komen vragen om eten, toen de taliban een aanval inzetten. Terwijl u vluchtte werd u geraakt door granaatfragmenten, die u in het gezicht verwondden en uw oog beschadigden. Twee weken later kon u helemaal niets meer zien uit uw linkeroog, en u hebt nog steeds last van dit letsel. Het incident dat aanleiding zou geven tot uw vertrek uit Afghanistan kwam evenwel pas later. Op een zekere dag, ongeveer 11 maanden voor uw persoonlijk onderhoud, was u in de moskee aan het bidden samen met enkele andere dorpelings toen de taliban op bezoek kwamen. Hun aanvoerder probeerde de aanwezigen zo ver te krijgen dat zij mee zouden doen aan een aanval op het nabijgelegen checkpoint van het leger. De helft van de aanwezigen was vrijwilliger, maar de anderen wilden niet deelnemen. De taliban eisten een uitleg van de weigeraars, en nadat jullie hadden uitgelegd dat jullie geen onschuldige mensen wilden doden, ontstaken de taliban in woede. Zij sloegen de mannen die niet bereid waren om de aanval te ondersteunen, en via de radio werden andere talibanstrijders gecontacteerd die met een auto naar de moskee kwamen. Uzelf en drie andere mensen werden door de taliban afgevoerd naar het dorp Laghmanai, waar jullie drie dagen en drie nachten gevangen werden gehouden. De taliban mishandelden jullie daar. Toen stapte uw moeder naar de dorpsoudsten, die voor u een pleidooi hielden bij de taliban, en u werd zonder voorbehoud of randvoorwaarden vrijgelaten. Uw moeder vreesde echter dat de taliban op elk ogenblik konden terugkeren, en zij vond dat u beter kon vertrekken uit Afghanistan. U sprak met een smokkelaar die uw reis naar Europa kon regelen. U ging via verschillende doorreislanden naar België, waar u toekwam op 16 oktober 2018. U diende op 18 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in België.

U vreest bij terugkeer door de taliban te worden gedood.

Ter ondersteuning van uw relaas hebt u volgende documenten neergelegd: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en de enveloppe waarmee deze werd verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust.

Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangemeten identiteit, uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan, en de levensomstandigheden die u daaromtrent schetst. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw identiteit en herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u beweert de broer te zijn van B. A. (O.V.-nummer (...) en CG-nummer (...)), maar dat uit de feitelijke vaststellingen blijkt dat deze persoon nooit melding heeft gemaakt van een broer die W. heet.

Hij is daarentegen heel consistent in zijn verklaringen dat hij drie broers heeft: K., H. en D. (Verklaring DVZ broer, vraag 30; CGVS broer 1, p.5; CGVS broer 1, p.7). U bent hiermee geconfronteerd, en geeft als uitleg dat B. misschien vergeten was om uw naam te noemen (CGVS, p.19). Het is evenwel niet aannemelijk dat een volwassen man, die in staat blijkt om een volwaardig gehoor af te leggen op het CGVS, bij herhaling zou falen om een van zijn broers te herinneren. Dit geldt a fortiori omdat B. niet alleen werd gevraagd naar zijn broers en zussen, maar ook om een overzicht te geven van alle personen die in hetzelfde huis wonen (CGVS broer 1, p.7). B. had immers verklaard dat zijn familie was vertrokken uit zijn geboortedorp (CGVS broer 1, p.6), waarna hem werd gevraagd wie er allemaal mee was verhuisd. U weet duidelijk niet dat hij dergelijke verklaringen heeft afgelegd, want u zegt altijd in hetzelfde dorp gewoond te hebben (CGVS, p.5) en ontkent dat uw familie ooit ergens anders heeft gewoond als u met deze uitspraak wordt geconfronteerd (CGVS, p.20). In elk geval hebt u dus geen deugdelijke reden gegeven dat B. niet al zijn broers en zussen zou hebben vermeld. Het kan ook niet gaan om een naamsverwarring, aangezien u benadrukt dat u enkel de naam W. hebt gebruikt (CGVS, p.4). U lijkt ook pas op het CGVS te ontdekken dat B. een broer heeft die H. heet, want u hebt die persoon zelf nooit ter sprake gebracht bij DVZ (DVZ, Verklaring DVZ, p.8) of tijdens het persoonlijk onderhoud waarin u deze gegevens bevestigde (CGVS, p.5-6). B. was nochtans categoriek in zijn verklaringen: zijn broer H. heeft vanuit Kabul het taskara opgestuurd naar België (CGVS broer 1, p.6,15-16). Ook uw taskara draagt een poststempel van Kabul, en volgens de enveloppe werd dit document verstuurd door ene H. vanuit de stad Kabul in de provincie Kabul, hoewel er bij het adres ook district Tagab en provincie Kapisa staat. Volgens u is het taskara echter opgestuurd door een dorpsgenoot (CGVS, p.4), en u herhaalt dat ook wanneer u wordt gewezen op dezelfde naam die telkens terugkomt (CGVS, p.19). Rechtstreeks gevraagd waarom jullie verklaringen over een dergelijk basiselement uiteenlopen, probeert u niet eens antwoord te geven. U zegt enkel: "Ik ben zijn broer. Ik weet niet over hem." (CGVS, p.20). Ook over de verdere gezinssamenstelling blijkt u zeer slecht op de hoogte. Zo geeft u in niet mis te verstane bewoordingen te verstaan dat uw vader nooit broers en zussen heeft gehad, en dus enig kind was (CGVS, p.11). Dat klemt met de verklaring van B., die wel een oom aan vaderszijde vermeldde, ook al was hij niet helemaal zeker in welk dorp deze oom woonde (CGVS broer 1, p.5). Bij aankomst in België heeft B. trouwens ook nog toegevoegd dat hij ooit nog een andere broer had, Z., maar dat die 20 jaar eerder reeds was overleden (Verklaring DVZ broer, vraag 30). U wijst daarentegen resoluut van de hand dat een uw broers overleden zou zijn (CGVS, p.9). Dat twee broers over hun familie dermate tegenstrijdige verklaringen afleggen, past in geen enkel logisch geheel.

Uit uw verklaringen mag bovendien worden afgeleid dat u niet eens weet om welke reden uw beweerde oudere broer Afghanistan zou hebben verlaten: daar waar u meent dat hij door de taliban werd gerekruteerd onder dwang (CGVS, p.10), vertelde B. dat hij door de taliban werd beschuldigd van spionage (CGVS broer 1, p.8). Zelfs indien B. de omstandigheden van zijn vertrek zou hebben overdreven dan wel vertekend, mag worden aangenomen dat hij het met zijn pas aangekomen jongere broer zou hebben gehad over de procedure in België, en de verklaringen die hij heeft afgelegd. Er werd u dan ook gevraagd om op te helderen waarom u er niet in slaagt over eender welk aspect van uw verklaringen gelijklopende verklaringen af te leggen. U denkt dat uw broer alles is vergeten wat hij heeft verklaard tijdens zijn asielaanvraag (CGVS, p.21). U heeft noch tijdens uw persoonlijk onderhoud, noch daarna ook maar een begin van bewijs aangebracht dat uw broer lijdt aan een verregaande vorm van geheugenverlies. Het Commissariaat-generaal moet dan ook besluiten dat u doorheen uw verklaringen volstrekt niet aannemelijk hebt gemaakt dat B. A. inderdaad uw broer is. Dat jullie in werkelijkheid geen hechte band hebben wordt trouwens ook ondersteund door uw eigen zeggen: u verklaart dat u uw oudere broer niet erg vaak ziet omdat u naar school moet, waarna u preciseerd dat u hem soms ziet in het weekend (CGVS, p.10). U zegt tevens veel liever in het open centrum te verblijven dan bij uw broer, die 30 minuten verder woont (CGVS, p.10).

Ook de verklaringen die u aflegt over uw levensomstandigheden ontberen alle geloofwaardigheid. Zo beweert u acht jaar geleden, na het vertrek van B., het hoofd van het huishouden te zijn geworden (CGVS, p.10). Wanneer het Commissariaat-generaal u wijst op een eerder antwoord, dat u nog klein was toen B. vertrok, lijkt u uw antwoord te wijzigen: u zegt dan dat uw moeder voor alles zorgde en dat u de verantwoordelijkheden overnam naarmate u ouder werd (CGVS, p.10). Het is volgens u heel normaal dat er geen volwassen man aanwezig is in huis, en zeker onder de Pashtun is dat geen probleem, aangezien zij het aan hun eer verplicht zijn om elkaar met rust te laten (CGVS, p.11). Dat staat in schril contrast met de informatie waarover het CGVS beschikt, en waaruit blijkt dat vrouwen precies vanwege tradities zoals de pashtunwali in beperkte mate toegang hebben tot basisrechten, dat zeker weduwes zoals uw moeder een bijzonder lage plaats hebben op de maatschappelijke ladder, en dat het ongehoord en ondenkbaar is dat een vrouw in Afghanistan alleen zou wonen, of zelfs alleen met haar kinderen, zonder een volwassen man in het huishouden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde

informatie, landeninfo nr. 2). Dat het beeld dat u schetst van uw levensomstandigheden in Afghanistan flagrant strijdig is met de culturele context van dat land, onderstreept verder dat u de Belgische instanties om de tuin probeert te leiden. Het is dan ook nauwelijks ernstig dat u later in het persoonlijk onderhoud blijft volhouden dat alleen een moeder naar de dorpsoudsten zou kunnen stappen om met hen te spreken, en dat zoiets voor de mannen in de gemeenschap onmogelijk zou zijn (CGVS, p.18): daarmee zet u de overheersende situatie helemaal op zijn kop.

Hetgeen u vertelt over de contacten met B. kan net zomin overtuigen. Jullie hielden contact tot twee jaar geleden, toen B. zijn sim-kaart kwijt raakte en niet meer naar jullie belde. Pas toen u in België arriveerde, hebt u het contact hersteld (CGVS, p.14). De man die uw broer zou zijn reisde volgens uw verklaringen in de afgelopen jaren - en toen u zich ook nog in Afghanistan bevond - al een paar keer heen en terug naar Afghanistan (CGVS, p.20). Volgens u heeft B. echter geen enkele poging gedaan om uit te zoeken hoe het zijn familie in Kapisa verging: hij reisde naar de Afghaans hoofdstad omdat een jeugdvriend hem daar een bruid had gevonden, en stichtte een gezin in Kabul (CGVS, p.20). Het is evenwel weinig plausibel dat uw oudere broer terug zou keren naar Afghanistan, en op geen enkele manier moeite zou doen om bericht te krijgen van zijn moeder, zijn broers en zijn zussen; dit geldt des te meer omdat hij duidelijk wel contact heeft kunnen houden met een vriend in Kabul, die zijn huwelijk heeft gearrangeerd. Deze persoon woonde vroeger in jullie dorp, en woont nu in Kabul (CGVS, p.21). Dat betekent niet alleen dat deze man in uw dorp heeft gewoond, maar trouwens ook dat hij een stamgenoot is van jullie, net zoals iedereen in uw beweerde herkomst dorp (CGVS, p.15). Uw eigen taskara is door de post afgestempeld in Kabul, zoals reeds eerder opgemerkt, en B. verklaarde dat zijn broer H. ook uit Kabul documenten had verstuurd (CGVS broer 1, p.5,16). Zelfs indien Tagab te onveilig zou zijn voor B. om een bezoek te brengen, zou het voor hem logisch zijn om gebruik te maken van deze connecties om een teken van leven te geven aan zijn familie.

Behalve de conclusie dat u het Commissariaat-generaal probeert te bedotten door het beeld dat u ophangt over uw identiteit en levensomstandigheden, blijkt uit talrijke lacunes in uw kennis over Tagab dat u daar niet werkelijk hebt gewoond. Uw antwoorden maken in de eerste plaats een ingestudeerde indruk. U verklaart altijd op het land te hebben gewerkt en geeft dan ook vlot de maanden van de Afghaanse kalender waarin bepaalde gewassen worden geplant of geoogst (CGVS, p.8) en antwoordt zonder aarzelen dat uw familie ongeveer 4 jerib aan grond bezit en bewerkt in Tagab (CGVS, p.8). Het verbaast daarom dat u iets later in het interview plots de hoeveelheid maan gebruikt (CGVS, p.17). Omdat u overschakelt op een andere maatstaf vraagt het Commissariaat-generaal u hoe het zit met jerib en maan, en dan moet u toegeven dat u niet weet hoeveel grond een jerib eigenlijk is, en dat jullie in Afghanistan nooit jerib gebruikten om hoeveelheden grond aan te geven (CGVS, p.18). Hiermee zegt u dus eigenlijk dat u wel weet wat het Commissariaat-generaal wilt horen, maar dat u niet begrijpt wat u aan het zeggen bent, een houding die moeilijk te rijmen valt met de medewerkingsplicht die op u rust. Wat betreft de kalender waarmee u landbouwactiviteiten kadert, daar valt u op eenzelfde manier door de mand. U moet even nadenken voor u preciseerd dat u in de zesde maand van de Afghaanse kalender bent vertrokken uit uw herkomstland (CGVS, p.19). U gaat vervolgens door heel het rijtje voor u verkeerdelijk kan toevoegen dat u in de maand aqrab bent vertrokken (CGVS, p.21). Aqrab is achtste maand van de Afghaanse kalender, en komt overeen met de periode van 23 oktober tot 21 november in de Westerse kalender. De zesde maand is eigenlijk sombulah, en die strekt zich uit van 23 augustus tot 22 september. Dat u deze maanden in verband brengt met het zaaizeizoen toen u bent vertrokken (CGVS, p.18), ongeveer 11 maanden voor het persoonlijk onderhoud van 18 maart 2019 (CGVS, p.18), iets wat bevestigd wordt door uw verklaring bij DZV dat u ongeveer zes maanden onderweg was voor u in oktober 2018 in België toekwam (DVZ, Verklaring DVZ, p.11), is een duidelijke indicatie dat u slechts een lesje reproduceert, en geen doorleefde verklaringen aflegt vanuit uw eigen leefwereld.

Uw verklaringen over de directe omgeving van Bahadurkheil zijn al even gekunsteld. Uit de toegevoegde kaarten blijkt dat Bahadurkheil vlakbij Qadzyan ligt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4), wat overeenstemt met de verklaringen van Bakhtullah: volgens hem woonde zijn familie in het gehucht Qazian, dat deel uitmaakt van het grotere dorp Bahadurkheil (CGVS broer 1, p.3). Dit ligt op luttele kilometers van de hoofdweg die het districtscentrum van Tagab verbindt met Surobi district in de provincie Kabul, zo valt op te maken uit de kaarten. Doch wanneer u gevraagd wordt om te beschrijven wat men ziet als men van uw dorp tot aan de hoofdweg wandelt, hebt u de grootste moeilijkheden om bevattelijk te vertellen over hoe het eruit ziet: u weet wel dat de weg verhard is en dat er twee checkpoints zijn, maar u komt niet verder dan dat er bergen zijn die aan uw kant, aan de "rechterkant" van de weg liggen (CGVS, p.6). Uit de topografische kaart die eveneens is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt duidelijk dat de bergen onmiddellijk ten westen van de weg oprijzen en de glooiende akkers zich vooral ten oosten van de weg bevinden, wat trouwens verklaart waarom er veel

meer dorpen zijn rondom Bahadurkhel dan aan de andere kant van de hoofdweg. De hoofdweg naar Surobi loopt namelijk over een smalle strook tussen de bergwand en de rivier die naar Surobi voert. U weet trouwens wel dat die rivier bestaat en naar Surobi stroomt (CGVS, p.6-7). Dat u heel uw leven in deze streek zou hebben gewoond en zich geen voorstelling kan maken van hoe het eruit ziet daar, is weinig aannemelijk. Overigens herkende u ook het vlakbij gelegen dorp Gobangro niet (CGVS, p.7). Het Commissariaatgeneraal erkent dat er een alternatieve spelling bestaat, namelijk Gobengar, maar ook dat lijkt niet op "Gabaray", een dorp dat volgens u kan worden teruggevonden "links" van Korghal (CGVS, p.7), wat opnieuw weinig spontaan overkomt. Dat een dorp zich "links" van een ander dorp bevindt, is een betekenisloze uitspraak zonder enige context, en doet vermoeden dat u eerder de kaart beschrijft in plaats van het terrein. Dat u op het einde van het persoonlijk onderhoud verwijst naar uw uitstekende kennis van alle dorpen in Tagab (CGVS, p.24), dient in het licht van bovenstaande vaststellingen dan ook sterk gerelativeerd te worden. Overigens kan u ook geen enkele informatie geven over welke plaatsen in Afghanistan u bent gepasseerd op weg naar Iran, noch op welke plaatsen jullie de nacht hebben doorgebracht (CGVS, p.19), en u beweert zelfs niet te weten of u langs Nijrab, dan wel Surobi bent gereisd (CGVS, p.24), hoewel dat vanuit Tagab tegenovergestelde richtingen zijn (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4). Dat u op illegale wijze reisde, met een smokkelaar (CGVS, p.19,24) kan bezwaarlijk als verschoningsgrond dienen voor uw onwetendheid, zeker als u zegt alle dorpen in de streek te kennen. U kon zich binnen Afghanistan tenslotte op volstrekt legale wijze verplaatsen, en zou toch merken welke kant u oprijdt.

Maar vooral wat u vertelt over de gebeurtenissen in de gemeenschap waarin u geleefd zou hebben is volkomen ontoereikend. Zo weet u wie de politiechef is in Tagab (CGVS, p.23) en herkent u de naam van de huidige districtschef (CGVS, p.22), maar hij is niet de opvolger van Hakim Akhunzada, zoals u lijkt te denken (CGVS, p.22). Sinds 2013 is er melding van Qudus Safi als districtschef en in februari 2016 sprak Afghan Paiwastoon Radio met hem, en op dat ogenblik was hij nog altijd de districtschef van Tagab (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.5,6). In maart 2016 nam Hamidullah Rahimi deze functie op zich (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.7). Het is dan ook duidelijk dat Ziaur Rahman Khaksar nog niet zo lang de functie van districtschef bekleedt, in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS, p.22). Dat u dan ook verwijst naar iemand die districtschef was op het ogenblik dat B. uit Afghanistan vertrok en u nog een kleine jongen was (CGVS, p.10) is hoogst merkwaardig. In november 2017, dus kort voor uw beweerde vertrek, werd Abdul Shakoor door de politie gearresteerd wegens corruptie. Deze man, die wordt omschreven als de burgemeester van Tagab, werd op heterdaad betrapt toen hij steekpenningen eiste van familieleden van gevallen soldaten in ruil voor het land dat de regering voor deze slachtoffers voorziet (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.8). Er is enige verwarring omtrent de terminologie, maar of Abdul Shakoor nu de burgemeester was, dan wel de districtschef van heel Tagab, heeft geen impact op de eenvoudige vaststelling dat u kennelijk nog nooit van dit schandaal hebt gehoord: volgens u bestaat Abdul Shakoor niet (CGVS, p.21). Ook van commandant Gul Haidar hebt u nog nooit gehoord (CGVS, p.23), hoewel deze talibanleider de tweede in rang was in de provincie Kapisa, en in 2017 omkwam toen hij in Tagab district in een artilleriebeschieting terecht kwam (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.9). Voor iemand die het gezinshoofd zou zijn geweest (CGVS, p.10) en die zelf ook naar de bazaar ging in het districtscentrum, bent u ook zeer slecht op de hoogte van het reilen en zeilen in Tagab. Zo weet u wel dat de Amral- Maruf bij de taliban horen, maar meer dan dat kan u niet vertellen. U weet dat ze eens naar de moskee zijn gekomen en daar zeiden dat ze jihad deden (CGVS, p.22). De Amr-bel-Maruf zijn een soort zedenpolitie. Mannen die in Tagab hun baard scheren of verzuimen om lange gewaden te dragen, krijgen met hen aan de stok, net als jongens die cricket of voetbal spelen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.6). Het is vreemd dat u niet meer kan vertellen over deze nadrukkelijke aanwezigheid van de taliban in het dagelijkse leven in het district Tagab. Overigens dwingen de taliban ook voor vrouwen hun strenge interpretatie van islamitische regels af. Zij maakten bekend dat ze geen vrouwen willen zien op de bazaar, een bericht dat het aantal bezoekers uit naburige districten deed dalen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.10). U blijkt daarvan niet op de hoogte te zijn. Meer nog: volgens u is er geen markt op zondag, maar wel op maandag, en bleven de mensen weg van de bazaar als er gevochten werd (CGVS, p.23). Ook uw opmerking dat u denkt dat de weg naar Surobi open was toen u vertrok, maar dat die wordt afgesloten als er een gevecht is (CGVS, p.24) wekt verwondering. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt is het eigenlijk omgekeerd: in 2017 moest het regeringsleger nog een offensief uitvoeren om de weg te heropenen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.12). Dat u niet gemerkt zou hebben of deze belangrijke verkeersader open dan wel gesloten was voor verkeer, is allerminst geloofwaardig. Overigens blijkt uit documenten van de VN dat er in de periode voordat u Tagab zou hebben verlaten dat er sprake is van honderden ontheemde gezinnen die hun toevlucht zochten tot Tamir, in het districtscentrum van Tagab (zie de aan het

administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.X), en dit is geen eenmalige gebeurtenis want een jaar eerder kwam de opvang van IDP's in het districtscentrum en het gebied rond Shinkai ook al ter sprake (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.13). Toch weet u over ontheemden en vluchtelingen in uw regio niet meer te vertellen dan dat mensen schuilen als er wordt gevochten (CGVS, p.24). U vermeldt nochtans zelf verschillende keer de plaatsnaam Tamir, waardoor moet worden aangenomen dat u met die plaats vertrouwd bent (CGVS, p.6,23,24).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Tagab gelegen in de provincie Kapisa. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Tagab heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017, pag. 1-70, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018, pag. 1-24, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 18 maart 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes en reisdocumenten.

U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er ernstige redenen waren om te twifelen aan uw voorgehouden identiteit en de beweerde regio van herkomst in Afghanistan (CGVS, p.24). U bent er tevens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België, en dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p.2). U blijft volhouden dat u afkomstig bent uit Tagab (CGVS, p.24) en komt er op het einde van het persoonlijk onderhoud nogmaals op terug dat u afkomstig bent uit Tagab en dat u meer kan vertellen over de dorpen en incidenten in Tagab (CGVS, p.25).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt evenwel duidelijk dat u niet de waarheid heeft verteld over wie u bent en waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Het CGVS wenst ook nog aan te stippen dat u op diverse punten verwijzing heeft gemaakt naar uw oog, dat door oorlogsgeweld zou zijn beschadigd, waardoor u in één oog blind bent (CGVS, p.13,25). Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen en bij afwezigheid van enige medische documenten beschikt het Commissariaat-generaal echter over geen enkel element dat zou toelaten om nader te bepalen waar, wanneer of in welke omstandigheden uw oog gekwetst raakte. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u in het verleden slachtoffer bent geweest van oorlogsgeweld, zoals u hebt verklaard. Een loutere verwijzing naar het feit dat u blind bent in één oog kan alvast niet worden beschouwd als een element dat in uw hoofde een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade zou aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM - SCHENDING VAN ARTIKEL 48 T.E.M. 48/6 VREEMDELINGENWET - SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951 (“VLUCHTELINGENCONVENTIE”) - SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT”.

Hij licht toe als volgt:

“1. De verzoekende partij betwist het besluit van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Er wordt namelijk gesteld dat uit het geheel van vaststellingen zou blijken dat in hoofde van de verzoekende partij er geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De verzoekende partij bepleit echter dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking. Er kon, volgens de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker “aangemeten identiteit, uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan, en de levensomstandigheden die u daaromtrent schetst” (stuk 1, pagina 2).

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen baseert zich in belangrijke mate op de stelling dat de broer van verzoeker (B. A.) in werkelijkheid niet de broer is van verzoeker. Dit maakt een zeer belangrijk onderdeel uit van de bestreden beslissing, temeer omdat ook wordt gesteld dat de beweerdelijke contacten tussen verzoeker en zijn broer worden betwist.

Ook de verdere verklaringen van verzoeker worden ter discussie gesteld, wanneer verzoeker werd ondervraagd over zijn kennis van Tagab en de directe omgeving van Bahadurkhal. Ook de verklaringen van verzoeker over zijn levensomstandigheden in Afghanistan en de gebeurtenissen in zijn gemeenschap waarin hij heeft geleefd worden betwist.

4. Door de verzoekende partij wordt vooreerst opgemerkt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw

relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek.

De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Daarbij moet steeds worden rekening gehouden met de individuele mogelijkheden van een verzoeker om internationale bescherming.

Dit vereist, vervolgens, dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op basis van de verkregen informatie een zorgvuldige beoordeling maakt van de gegevens die door verzoeker werden overgemaakt. Deze beoordeling behoort tot het takenpakket van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In wat hieronder blijkt, kan worden vastgesteld dat deze beoordeling onzorgvuldig is gebeurd. Hierdoor werd ten onrechte vastgesteld dat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking.

5. De verzoekende partij herneemt dat elk dossier individueel moet worden beoordeeld (zie hierboven). Dit betekent dat ook moet rekening worden gehouden met de achtergrond van verzoeker in de beoordeling van de vraag of verzoeker heeft voldaan aan haar medewerkingsverplichting.

Er kan worden vastgesteld dat verzoeker amper een opleiding heeft genoten. Verzoeker ging zeer kort naar school. Hij bracht echter de meeste tijd door op de velden, alwaar hij werkte op de velden van zijn familie. Hij teelde er groenten. Verzoeker werkte samen met zijn moeder. Zijn vader is overleden. Hij was vroeger actief als lid van de Jamiat-partij, maar werd ongeveer elf jaar geleden gedood door de taliban.

Deze persoonlijke situatie van verzoeker, waaruit blijkt dat hij een zeer beperkte opleiding genoot en slechts een 'beperkte' leefwereld heeft, is bepalend om de antwoorden van verzoeker te beoordelen.

Daarnaast kan verzoeker enkel instaan voor de antwoorden die hij gaf en niet voor de antwoorden die werden gegeven door andere personen tijdens een ander persoonlijk onderhoud (zoals door zijn broer B. W.).

Verzoeker heeft in België een broer, de heer B. W. (OV (...)). De broer van verzoeker diende zijn land te ontvluchten na problemen met de taliban. Hij weigerde aan hun zijde te vechten. Hij reisde af naar België en diende op 28 mei 2010 een asielaanvraag in, waarna hij op 5 augustus 2011 de subsidiaire bescherming verkreeg. De broer van verzoeker heeft ondertussen de Belgische nationaliteit bekomen (zie stuk 3).

Omdat de broer van verzoeker niet de naam van verzoeker heeft opgegeven toen zijn familieleden ter sprake kwamen tijdens het persoonlijk onderhoud, wordt aangenomen dat verzoeker en de heer B. W. geen broers zijn (ongeacht de verklaringen van verzoeker).

Verzoeker brengt een eigenhandige verklaring bij van de heer B. W. onder stuk 4, waarin hij aangeeft dat verzoeker weldegelijk zijn broer is. In zijn verklaring geeft hij aan dat zij beide dezelfde ouders (moeder en vader) hebben. Om dit te bewijzen biedt hij aan om een DNA-onderzoek te laten uitvoeren (zodat objectief kan worden aangenomen, of uitgesloten, dat beide personen broers zijn van elkaar). Verzoeker vraagt daarom om de bestreden beslissing te willen vernietigen zodat dit bijkomend onderzoek kan worden uitgevoerd.

Verzoeker benadrukt verder dan ook expliciet dat hij zijn samenwerkingsplicht niet heeft geschonden, maar de waarheid heeft verteld.

In België hebben zij elkaar opnieuw "gevonden", nadat er reeds twee jaar geen contact meer was tussen beide.

De heer B. W. reisde af naar België en diende op 28 mei 2010 een asielaanvraag in, waarna hij op 5 augustus 2011 de subsidiaire bescherming verkreeg. De broer van verzoeker heeft ondertussen de Belgische nationaliteit bekomen (zie stuk 3). Verzoeker bleef achter in Afghanistan. Hij was nog jong (+/- 10-11 jaar) toen de heer B. W. vertrok, al hield hij enigszins contact met zijn broer in België. Dit was mogelijk tot een tweetal jaar geleden wanneer hij het contact verloor met zijn broer. Hun relatie verwaterde door de langdurige afwezigheid van de heer B. W.

Het is pas in België dat zij elkaar opnieuw hebben opgezocht en waardoor de contacten zijn hersteld. Doordat verzoeker nog jong was toen zijn broer vertrok en het lange tijdsverloop sindsdien, is dit op zich geen reden om te twijfelen aan de oprechtheid van de verklaringen van verzoeker. Verzoeker is het hierom niet eens met de conclusies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die dit tegenspreken.

6. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud de nodige toelichting gegeven over de leefomstandigheden in Afghanistan. De rol van zijn moeder was daarin belangrijk. Zijn vader is overleden. Hij was vroeger actief als lid van de Jamiat-partij, maar werd ongeveer elf jaar geleden gedood door de taliban.

De moeder van verzoeker was een weduwe. Zij heeft een bijzondere status binnen de heersende traditie in zijn regio, zonder dat dit evenwel zou betekenen dat zij niet alleen kan wonen. De moeder van verzoeker zorgde voor de meeste zaken, omdat onder meer verzoeker bij het overlijden van zijn vader nog erg jong was. Naarmate hij ouder werd, heeft verzoeker meer verantwoordelijkheid op zich genomen.

Omdat verzoeker een goede band had met zijn moeder, werkten zij goed samen. De traditie waarin verzoeker zich bevond maakte het door de afwezigheid van de vader van verzoeker niet makkelijk, maar evenmin onmogelijk om hun leven op die manier vorm te geven. Dit blijkt ook onder meer omdat de moeder van verzoeker niet werd gedwongen om opnieuw te trouwen. Zij was het uiteindelijk die de dorpsoudsten heeft aangesproken om verzoeker vrij te laten toen hij reeds dagenlang werd vastgehouden door de taliban.

In het verlengde hiervan merkt verzoeker op dat hij verschillende antwoorden heeft gegeven over Tagab, de directe omgeving van Bahadurkhill en de gebeurtenissen binnen zijn gemeenschap. Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt gewezen op een aantal lacunes in zijn kennis of vergissingen die hij heeft begaan. Verzoeker heeft, zoals reeds aangehaald, een zeer beperkte opleiding genomen (zie hierboven). Omdat al deze vragen over kennis gaan, heeft verzoeker zich zeer sterk willen concentreren om een antwoord te geven op deze vragen, waardoor dat hij op een verkrampde manier antwoorden heeft gegeven op de gestelde vragen. Hierdoor is de indruk ontstaan dat, ten onrechte, verzoeker zou gestudeerd hebben over deze onderwerpen. Verzoeker wil echter benadrukken dat dit niet het geval is en dat hij, vanuit zijn eigen kennis, heeft getracht te antwoorden. Eventuele vergissingen of lacunes nemen niet weg dat verzoeker op heel wat vragen wel een antwoord kon geven.

De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo tracht om zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Daardoor heeft verzoeker ook gezorgd dat hij zijn taskara (Afghaans identiteitsbewijs) kon verkrijgen. Hij heeft dit overhandigd aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, samen met de enveloppe waarin zijn taskara hem werd toegestuurd. Dit document bevestigt het relaas van verzoeker. In de bestreden beslissing wordt hierop echter geen acht geslagen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Minstens wordt hierdoor de formele motiveringsverplichting geschonden, aangezien het aan verzoeker niet kenbaar wordt gemaakt waarom zijn taskara niet werd betrokken in de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dan wel waarom dit document het relaas van verzoeker niet zou onderbouwen.

De verzoekende partij herhaalt vervolgens dat steeds moet worden rekening gehouden met de individuele mogelijkheden van een verzoeker om internationale bescherming. Dit geldt in het bijzonder, gezien de beperkte opleiding die verzoeker heeft genoten en heeft foutieve uitgangspunt van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verzoeker en de heer B. A. geen broers zouden zijn. Het is dan ook vereist, vervolgens, dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op basis van de verkregen informatie een zorgvuldige beoordeling maakt van de gegevens die door verzoeker werden overgemaakt. Deze beoordeling behoort tot het takenpakket van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In wat hierboven blijkt, kan worden vastgesteld dat deze beoordeling onzorgvuldig is gebeurd.

Hierdoor werd ten onrechte vastgesteld dat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking.

7. Omwille van bovenvermelde redenen, is verzoeker het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

Minstens dient er bijkomend onderzoek te worden gevoerd naar afstammingsband tussen verzoeker en de heer B. A. (zijn broer). De nodige hulpmiddelen zijn hiervoor voorradig, zoals het uitvoeren van een DNA-test. Hierdoor kan objectief worden aangetoond of er een afstammingsband bestaat tussen beide personen.

In ondergeschikte orde, wijst verzoeker erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus hem ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Volgens verzoeker zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Afghanistan in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoeker (aangezien hij het land diende te ontvluchten voor de taliban). De individuele situatie van verzoeker maakt hem bijzonder kwetsbaar, temeer omdat hij deels blind is. Verzoeker brengt hiertoe bovenvermelde elementen in herinnering.

Verzoeker vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker een kopie van de identiteitskaart van B.A. en diens verklaring op eer betreffende hun afstammingsband toe.

2.1.3. In een aanvullende nota die werd neergelegd ter terechtzitting brengt verzoeker een DNA-test bij die de afstammingsband met B.A. bewijst.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker, die algemeen opmerkt dat zijn verzoek zorgvuldig moet worden onderzocht, op individuele basis, slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat (i) twee broers over hun familie frappant tegenstrijdige verklaringen afleggen, (ii) verzoeker niet weet waarom zijn oudere broer Afghanistan heeft verlaten, (iii) verzoekers voorgehouden levensomstandigheden elke geloofwaardigheid ontbeert, (iv) het contact tussen verzoeker en zijn broer evenmin kan overtuigen. Zelfs met het DNA-onderzoek dat zou aantonen dat verzoeker en de heer B.A., blijven deze vaststellingen overeind. De Raad bevestigt dan ook het standpunt dat verzoeker zijn identiteit en levensomstandigheden niet aannemelijk kan maken aan de hand van zijn verklaringen. Het loutere feit dat verzoeker een volle broer zou hebben, de heer B.A., die in 2011 in België de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen, staat in wezen los van de beoordeling van huidig verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat zij genetisch alsnog volle broers zijn, ondermijnt niet het feit dat zij geen hechte band hebben, gelet op het feit dat zij over talrijke, belangrijke aspecten van hun verklaringen geen gelijklopende verklaringen kunnen afleggen.

De Raad herneemt dan ook de motivering op dit punt als volgt:

"Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangemeten identiteit, uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan, en de levensomstandigheden die u daaromtrent schetst. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw identiteit en herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u beweert de broer te zijn van B. A. (O.V.-nummer (...) en CG-nummer (...)), maar dat uit de feitelijke vaststellingen blijkt dat deze persoon nooit melding heeft gemaakt van een broer die W. heet. Hij is daarentegen heel consistent in zijn verklaringen dat hij drie broers heeft: K., H. en D. (Verklaring DVZ broer, vraag 30; CGVS broer 1, p.5; CGVS broer 1, p.7). U bent hiermee geconfronteerd, en geeft als uitleg dat B. misschien vergeten was om uw naam te noemen (CGVS, p.19). Het is evenwel niet aannemelijk dat een volwassen man, die in staat blijkt om een volwaardig gehoor af te leggen op het CGVS, bij herhaling zou falen om een van zijn broers te herinneren. Dit geldt a fortiori omdat B. niet alleen werd gevraagd naar zijn broers en zussen, maar ook om een overzicht te geven van alle personen die in hetzelfde huis wonen (CGVS broer 1, p.7). B. had immers verklaard dat zijn familie was vertrokken uit zijn geboortedorp (CGVS broer 1, p.6), waarna hem werd gevraagd wie er allemaal mee was verhuisd. U weet duidelijk niet dat hij dergelijke verklaringen heeft afgelegd, want u zegt altijd in hetzelfde dorp gewoond te hebben (CGVS, p.5) en ontkent dat uw familie ooit ergens anders heeft gewoond als u met deze uitspraak wordt geconfronteerd (CGVS, p.20). In elk geval hebt u dus geen deugdelijke reden gegeven dat B. niet al zijn broers en zussen zou hebben vermeld. Het kan ook niet gaan om een naamsverwarring, aangezien u benadrukt dat u enkel de naam W. hebt gebruikt (CGVS, p.4). U lijkt ook pas op het CGVS te ontdekken dat B. een broer heeft die H. heet, want u hebt die persoon zelf nooit ter sprake gebracht bij DVZ (DVZ, Verklaring DVZ, p.8) of tijdens het persoonlijk onderhoud waarin u deze gegevens bevestigde (CGVS, p.5-6). B. was nochtans categoriek in zijn verklaringen: zijn broer H. heeft vanuit Kabul het taskara opgestuurd naar België (CGVS broer 1, p.6,15-16). Ook uw taskara draagt een poststempel van Kabul, en volgens de enveloppe werd dit document verstuurd door ene H. vanuit de stad Kabul in de provincie Kabul, hoewel er bij het adres ook district Tagab en provincie Kapisa staat. Volgens u is het taskara echter opgestuurd door een dorpsgenoot (CGVS, p.4), en u herhaalt dat ook wanneer u wordt gewezen op dezelfde naam die telkens terugkomt (CGVS, p.19). Rechtstreeks gevraagd waarom jullie verklaringen over een dergelijk basiselement uiteenlopen, probeert u niet eens antwoord te geven. U zegt enkel: "Ik ben zijn broer. Ik weet niet over hem." (CGVS, p.20). Ook over de verdere gezinssamenstelling blijkt u zeer slecht op de hoogte. Zo geeft u in niet mis te verstane bewoordingen te verstaan dat uw vader nooit broers en zussen heeft gehad, en dus enig kind was (CGVS, p.11). Dat klemmt met de verklaring van B., die wel een oom aan vaderszijde vermeldde, ook al was hij niet helemaal zeker in welk dorp deze oom woonde (CGVS broer 1, p.5). Bij aankomst in België heeft B. trouwens ook nog toegevoegd dat hij ooit nog een andere broer had, Z., maar dat die 20 jaar eerder reeds was overleden (Verklaring DVZ broer, vraag 30). U wijst daarentegen resoluut van de hand dat een uw broers overleden zou zijn (CGVS, p.9). Dat twee broers over hun familie dermate tegenstrijdige verklaringen afleggen, past in geen enkel logisch geheel.

Uit uw verklaringen mag bovendien worden afgeleid dat u niet eens weet om welke reden uw beweerde oudere broer Afghanistan zou hebben verlaten: daar waar u meent dat hij door de taliban werd gerekruteerd onder dwang (CGVS, p.10), vertelde B. dat hij door de taliban werd beschuldigd van spionage (CGVS broer 1, p.8). Zelfs indien B. de omstandigheden van zijn vertrek zou hebben overdreven dan wel vertekend, mag worden aangenomen dat hij het met zijn pas aangekomen jongere broer zou hebben gehad over de procedure in België, en de verklaringen die hij heeft afgelegd. Er werd u dan ook gevraagd om op te helderen waarom u er niet in slaagt over eender welk aspect van uw verklaringen gelijklopende verklaringen af te leggen. U denkt dat uw broer alles is vergeten wat hij heeft verklaard tijdens zijn asielaanvraag (CGVS, p.21). U heeft noch tijdens uw persoonlijk onderhoud, noch daarna ook maar een begin van bewijs aangebracht dat uw broer lijdt aan een verregaande vorm van geheugenverlies."

"Ook de verklaringen die u aflegt over uw levensomstandigheden ontberen alle geloofwaardigheid. Zo beweert u acht jaar geleden, na het vertrek van B., het hoofd van het huishouden te zijn geworden (CGVS, p.10). Wanneer het Commissariaat-generaal u wijst op een eerder antwoord, dat u nog klein was toen B. vertrok, lijkt u uw antwoord te wijzigen: u zegt dan dat uw moeder voor alles zorgde en dat u de verantwoordelijkheden overnam naarmate u ouder werd (CGVS, p.10). Het is volgens u heel normaal dat er geen volwassen man aanwezig is in huis, en zeker onder de Pashtun is dat geen probleem, aangezien zij het aan hun eer verplicht zijn om elkaar met rust te laten (CGVS, p.11). Dat staat in schril contrast met de informatie waarover het CGVS beschikt, en waaruit blijkt dat vrouwen precies vanwege tradities zoals de pashtunwali in beperkte mate toegang hebben tot basisrechten, dat zeker weduwes zoals uw moeder een bijzonder lage plaats hebben op de maatschappelijke ladder, en dat het ongehoord en ondenkbaar is dat een vrouw in Afghanistan alleen zou wonen, of zelfs alleen met haar kinderen, zonder een volwassen man in het huishouden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr. 2). Dat het beeld dat u schetst van uw levensomstandigheden in Afghanistan flagrant strijdig is met de culturele context van dat land, onderstreept verder dat u de Belgische instanties om de tuin probeert te leiden.

Het is dan ook nauwelijks ernstig dat u later in het persoonlijk onderhoud blijft volhouden dat alleen een moeder naar de dorpsoudsten zou kunnen stappen om met hen te spreken, en dat zoiets voor de mannen in de gemeenschap onmogelijk zou zijn (CGVS, p. 18): daarmee zet u de overheersende situatie helemaal op zijn kop.

Hetgeen u vertelt over de contacten met B. kan net zomin overtuigen. Jullie hielden contact tot twee jaar geleden, toen B. zijn sim-kaart kwijt raakte en niet meer naar jullie belde. Pas toen u in België arriveerde, hebt u het contact hersteld (CGVS, p.14). De man die uw broer zou zijn reisde volgens uw verklaringen in de afgelopen jaren - en toen u zich ook nog in Afghanistan bevond - al een paar keer heen en terug naar Afghanistan (CGVS, p.20). Volgens u heeft B. echter geen enkele poging gedaan om uit te zoeken hoe het zijn familie in Kapisa verging: hij reisde naar de Afghaans hoofdstad omdat een jeugdvriend hem daar een bruid had gevonden, en stichtte een gezin in Kabul (CGVS, p.20). Het is evenwel weinig plausibel dat uw oudere broer terug zou keren naar Afghanistan, en op geen enkele manier moeite zou doen om bericht te krijgen van zijn moeder, zijn broers en zijn zussen; dit geldt des te meer omdat hij duidelijk wel contact heeft kunnen houden met een vriend in Kabul, die zijn huwelijk heeft gearrangeerd. Deze persoon woonde vroeger in jullie dorp, en woont nu in Kabul (CGVS, p.21). Dat betekent niet alleen dat deze man in uw dorp heeft gewoond, maar trouwens ook dat hij een stamgenoot is van jullie, net zoals iedereen in uw beweerde herkomst dorp (CGVS, p. 15). Uw eigen taskara is door de post afgestempeld in Kabul, zoals reeds eerder opgemerkt, en B. verklaarde dat zijn broer H. ook uit Kabul documenten had verstuurd (CGVS broer 1, p.5,16). Zelfs indien Tagab te onveilig zou zijn voor B. om een bezoek te brengen, zou het voor hem logisch zijn om gebruik te maken van deze connecties om een teken van leven te geven aan zijn familie.”

Bovendien motiveert de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in de regio van Tagab heeft gewoond, omdat zijn kennis talrijke lacunes heeft. De commissaris-generaal heeft hierbij rekening gehouden met het feit dat verzoeker slechts een jaartje naar school is geweest en de meeste tijd doorbracht met het werken op de eigen gronden, zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld. Deze persoonlijk situatie kan niet verklaren waarom verzoekers antwoorden een ingestudeerde indruk geven, wanneer hij wordt ondervraagd over zijn landbouwactiviteiten en zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker kan inderdaad niet verantwoordelijk worden gehouden voor de antwoorden die zijn broer B.A. gaf tijdens het CGVS-interview, maar dit werpt geen ander licht op de motivering dat verzoeker zelf geen doorleefde verklaringen aflegt over zijn eigen leefwereld en zijn verklaringen over zijn directe leefomgeving, met name het dorp Bahadurkhal, al even gekunsteld zijn. Bovenal heeft verzoeker geen verweer tegen de vaststellingen in de bestreden beslissing dat wat verzoeker vertelt over de gebeurtenissen in zijn voorgehouden leefgemeenschap volkomen ontoereikend is. Verzoekers betoog in het verzoekschrift wordt gekenmerkt door een herhaling van zijn relaas op dit punt, zonder een concrete weerlegging van de motivering.

De Raad neemt deze motivering van de bestreden beslissing dan ook onverkort over:

“Behalve de conclusie dat u het Commissariaat-generaal probeert te bedotten door het beeld dat u ophangt over uw identiteit en levensomstandigheden, blijkt uit talrijke lacunes in uw kennis over Tagab dat u daar niet werkelijk hebt gewoond. Uw antwoorden maken in de eerste plaats een ingestudeerde indruk. U verklaart altijd op het land te hebben gewerkt en geeft dan ook vlot de maanden van de Afghaanse kalender waarin bepaalde gewassen worden geplant of geoogst (CGVS, p.8) en antwoordt zonder aarzelen dat uw familie ongeveer 4 jerib aan grond bezit en bewerkt in Tagab (CGVS, p.8). Het verbaast daarom dat u iets later in het interview plots de hoeveelheid maan gebruikt (CGVS, p.17). Omdat u overschakelt op een andere maatstaf vraagt het Commissariaat-generaal u hoe het zit met jerib en maan, en dan moet u toegeven dat u niet weet hoeveel grond een jerib eigenlijk is, en dat jullie in Afghanistan nooit jerib gebruikten om hoeveelheden grond aan te geven (CGVS, p.18). Hiermee zegt u dus eigenlijk dat u wel weet wat het Commissariaat-generaal wilt horen, maar dat u niet begrijpt wat u aan het zeggen bent, een houding die moeilijk te rijmen valt met de medewerkingsplicht die op u rust. Wat betreft de kalender waarmee u landbouwactiviteiten kadert, daar valt u op eenzelfde manier door de mand. U moet even nadenken voor u preciseert dat u in de zesde maand van de Afghaanse kalender bent vertrokken uit uw herkomstland (CGVS, p.19). U gaat vervolgens door heel het rijtje voor u verkeerdelijk kan toevoegen dat u in de maand aqrab bent vertrokken (CGVS, p.21). Aqrab is achtste maand van de Afghaanse kalender, en komt overeen met de periode van 23 oktober tot 21 november in de Westerse kalender. De zesde maand is eigenlijk sombulah, en die strekt zich uit van 23 augustus tot 22 september. Dat u deze maanden in verband brengt met het zaaizeizoen toen u bent vertrokken (CGVS, p.18), ongeveer 11 maanden voor het persoonlijk onderhoud van 18 maart 2019 (CGVS, p.18), iets wat bevestigd wordt door uw verklaring bij DZV dat u ongeveer zes maanden onderweg was voor u in oktober

2018 in België toekwam (DVZ, Verklaring DVZ, p.11), is een duidelijke indicatie dat u slechts een lesje reproduceert, en geen doorleefde verklaringen aflegt vanuit uw eigen leefwereld.

Uw verklaringen over de directe omgeving van Bahadurkheil zijn al even gekunsteld. Uit de toegevoegde kaarten blijkt dat Bahadurkheil vlakbij Qadzyan ligt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4), wat overeenstemt met de verklaringen van Bakhtullah: volgens hem woonde zijn familie in het gehucht Qazian, dat deel uitmaakt van het grotere dorp Bahadurkheil (CGVS broer 1, p.3). Dit ligt op luttele kilometers van de hoofdweg die het districtscentrum van Tagab verbindt met Surobi district in de provincie Kabul, zo valt op te maken uit de kaarten. Doch wanneer u gevraagd wordt om te beschrijven wat men ziet als men van uw dorp tot aan de hoofdweg wandelt, hebt u de grootste moeilijkheden om bevattelijk te vertellen over hoe het eruit ziet: u weet wel dat de weg verhard is en dat er twee checkpoints zijn, maar u komt niet verder dan dat er bergen zijn die aan uw kant, aan de "rechterkant" van de weg liggen (CGVS, p.6). Uit de topografische kaart die eveneens is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt duidelijk dat de bergen onmiddellijk ten westen van de weg oprijzen en de glooiende akkers zich vooral ten oosten van de weg bevinden, wat trouwens verklaart waarom er veel meer dorpen zijn rondom Bahadurkheil dan aan de andere kant van de hoofdweg. De hoofdweg naar Surobi loopt namelijk over een smalle strook tussen de bergwand en de rivier die naar Surobi voert. U weet trouwens wel dat die rivier bestaat en naar Surobi stroomt (CGVS, p.6-7). Dat u heel uw leven in deze streek zou hebben gewoond en zich geen voorstelling kan maken van hoe het eruit ziet daar, is weinig aannemelijk. Overigens herkende u ook het vlakbij gelegen dorp Gobangro niet (CGVS, p.7). Het Commissariaatgeneraal erkent dat er een alternatieve spelling bestaat, namelijk Gobengar, maar ook dat lijkt niet op "Gabaray", een dorp dat volgens u kan worden teruggevonden "links" van Korghal (CGVS, p.7), wat opnieuw weinig spontaan overkomt. Dat een dorp zich "links" van een ander dorp bevindt, is een betekenisloze uitspraak zonder enige context, en doet vermoeden dat u eerder de kaart beschrijft in plaats van het terrein. Dat u op het einde van het persoonlijk onderhoud verwijst naar uw uitstekende kennis van alle dorpen in Tagab (CGVS, p.24), dient in het licht van bovenstaande vaststellingen dan ook sterk gerelativeerd te worden. Overigens kan u ook geen enkele informatie geven over welke plaatsen in Afghanistan u bent gepasseerd op weg naar Iran, noch op welke plaatsen jullie de nacht hebben doorgebracht (CGVS, p.19), en u beweert zelfs niet te weten of u langs Nijrab, dan wel Surobi bent gereisd (CGVS, p.24), hoewel dat vanuit Tagab tegenovergestelde richtingen zijn (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4). Dat u op illegale wijze reisde, met een smokkelaar (CGVS, p.19,24) kan bezwaarlijk als verschoningsgrond dienen voor uw onwetendheid, zeker als u zegt alle dorpen in de streek te kennen. U kon zich binnen Afghanistan tenslotte op volstrekt legale wijze verplaatsen, en zou toch merken welke kant u oprijdt.

Maar vooral wat u vertelt over de gebeurtenissen in de gemeenschap waarin u geleefd zou hebben is volkomen ontoereikend. Zo weet u wie de politiechef is in Tagab (CGVS, p.23) en herkent u de naam van de huidige districtschef (CGVS, p.22), maar hij is niet de opvolger van Hakim Akhunzada, zoals u lijkt te denken (CGVS, p.22). Sinds 2013 is er melding van Qudus Safi als districtschef en in februari 2016 sprak Afghan Paiwastoon Radio met hem, en op dat ogenblik was hij nog altijd de districtschef van Tagab (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.5,6). In maart 2016 nam Hamidullah Rahimi deze functie op zich (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.7). Het is dan ook duidelijk dat Ziaur Rahman Khaksar nog niet zo lang de functie van districtschef bekleedt, in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS, p.22). Dat u dan ook verwijst naar iemand die districtschef was op het ogenblik dat B. uit Afghanistan vertrok en u nog een kleine jongen was (CGVS, p.10) is hoogst merkwaardig. In november 2017, dus kort voor uw beweerde vertrek, werd Abdul Shakoor door de politie gearresteerd wegens corruptie. Deze man, die wordt omschreven als de burgemeester van Tagab, werd op heterdaad betrapt toen hij steekpenningen eiste van familieleden van gevallen soldaten in ruil voor het land dat de regering voor deze slachtoffers voorziet (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.8). Er is enige verwarring omtrent de terminologie, maar of Abdul Shakoor nu de burgemeester was, dan wel de districtschef van heel Tagab, heeft geen impact op de eenvoudige vaststelling dat u kennelijk nog nooit van dit schandaal hebt gehoord: volgens u bestaat Abdul Shakoor niet (CGVS, p.21). Ook van commandant Gul Haidar hebt u nog nooit gehoord (CGVS, p.23), hoewel deze talibanleider de tweede in rang was in de provincie Kapisa, en in 2017 omkwam toen hij in Tagab district in een artilleriebeschieting terecht kwam (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.9). Voor iemand die het gezinshoofd zou zijn geweest (CGVS, p.10) en die zelf ook naar de bazaar ging in het districtscentrum, bent u ook zeer slecht op de hoogte van het reilen en zeilen in Tagab. Zo weet u wel dat de Amral- Maruf bij de taliban horen, maar meer dan dat kan u niet vertellen. U weet dat ze eens naar de moskee zijn gekomen en daar zeiden dat ze jihad deden (CGVS, p.22).

De Amr-bel-Maruf zijn een soort zedenpolitie. Mannen die in Tagab hun baard scheren of verzuimen om lange gewaden te dragen, krijgen met hen aan de stok, net als jongens die cricket of voetbal spelen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.6). Het is vreemd dat u niet meer kan vertellen over deze nadrukkelijke aanwezigheid van de taliban in het dagelijkse leven in het district Tagab. Overigens dwingen de taliban ook voor vrouwen hun strenge interpretatie van islamitische regels af. Zij maakten bekend dat ze geen vrouwen willen zien op de bazaar, een bericht dat het aantal bezoekers uit naburige districten deed dalen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.10). U blijkt daarvan niet op de hoogte te zijn. Meer nog: volgens u is er geen markt op zondag, maar wel op maandag, en bleven de mensen weg van de bazaar als er gevochten werd (CGVS, p.23). Ook uw opmerking dat u denkt dat de weg naar Surobi open was toen u vertrok, maar dat die wordt afgesloten als er een gevecht is (CGVS, p.24) wekt verwondering. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt is het eigenlijk omgekeerd: in 2017 moest het regeringsleger nog een offensief uitvoeren om de weg te heropenen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.12). Dat u niet gemerkt zou hebben of deze belangrijke verkeersader open dan wel gesloten was voor verkeer, is allerm minst geloofwaardig. Overigens blijkt uit documenten van de VN dat er in de periode voordat u Tagab zou hebben verlaten dat er sprake is van honderden ontheemde gezinnen die hun toevlucht zochten tot Tamir, in het districtscentrum van Tagab (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.X), en dit is geen eenmalige gebeurtenis want een jaar eerder kwam de opvang van IDP's in het districtscentrum en het gebied rond Shinkai ook al ter sprake (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.13). Toch weet u over ontheemden en vluchtelingen in uw regio niet meer te vertellen dan dat mensen schuilen als er wordt gevochten (CGVS, p.24). U vermeldt nochtans zelf verschillende keer de plaatsnaam Tamir, waardoor moet worden aangenomen dat u met die plaats vertrouwd bent (CGVS, p.6,23,24).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Tagab gelegen in de provincie Kapisa. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Tagab heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan."

Derhalve heeft verzoeker op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande. Verzoeker weigert aldus op moedwillige wijze klaarheid te scheppen over en maakt het derhalve onmogelijk om een duidelijk zicht te krijgen op zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar België. Indien verzoeker meent wel degelijk nood te hebben aan internationale bescherming, komt het hem toe, gelet op de hoger vermelde medewerkingsplicht en de op zijn schouders rustende bewijslast, de instanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven hierover, *quod non in casu*. De uiteenzetting in het verzoekschrift dat de asielmotieven van verzoeker niet ten gronde werden beoordeeld, is niet relevant, gezien uit bovenstaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot aan zijn vertrek naar België verbleven heeft in het dorp Bahardurkhal, in het district Tagab in de provincie Kapisa in Afghanistan. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan. Aldus kan de loutere verwijzing naar verzoekers herkomst niet volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood immers *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Bijgevolg wordt ook volgende vaststelling bevestigd:

"Het CGVS wenst ook nog aan te stippen dat u op diverse punten verwijzing heeft gemaakt naar uw oog, dat door oorlogsgeweld zou zijn beschadigd, waardoor u in één oog blind bent (CGVS, p.13,25). Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen en bij afwezigheid van enige medische documenten beschikt het Commissariaat-generaal echter over geen enkel element dat zou toelaten om nader te bepalen waar, wanneer of in welke omstandigheden uw oog gekwetst raakte. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u in het verleden slachtoffer bent geweest van oorlogsgeweld, zoals u hebt verklaard. Een loutere verwijzing naar het feit dat u blind bent in één oog kan alvast niet worden beschouwd als een element dat in uw hoofde een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade zou aantonen."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Gelet op het feit dat verzoeker zijn herkomst uit Bahadurkhal, in het district Tagab in de provincie Kapisa in Afghanistan niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming zijn regio van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer verzoeker op dit punt uitdrukkelijk werd aangesproken tijdens het persoonlijk onderhoud en dus de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP